

Kjøbstæder og Landfogne kunne være saa store, at der er Grund til saaledes ganske at overlade Afgjørelsen til Kommunerne. Men i Særdeleshed maa jeg udtale mig imod dette Forslag, hvis det er en uundgaelig Konsekvens deraf, hvad den ærede Ordfører selv mente vilde følge deraf, at man ikke kan bibeholde den nuværende Lovgivningsbestemmelse, hvorefter Valgretten til Kommunen er knyttet til Skattehjælp til Kommunen. Det er ganske vist, at det vilde være overordentlig vanskeligt at gøre det, naar man overlader til Kommunen indenfor saa vide Grænser at bestemme, hvad der skal svares i Stat til Kommunen. Men under ingen Omstændigheder vilde jeg kunne være med til et Forslag som det, der er stillet til §. 37, og jeg tror ikke, at de ærede Herrer selv kunne være blinde for, at de ved at fastholde en Bestemmelse som denne, hvorledes de end iøvrigt vilde affatte Lovforslaget, vilde umuliggjøre dets Vedtagelse i det andet Thing og dets endelige Gjenmeførelse. Man har jo hidtil bestandig fastholdt dette, at Valgretten til Kommunen var knyttet til Skattehjælpen. Man har udenfor Kjøbenhavn baade for Kjøbstæderne og for Landet to Vælgerklasser; for den større Vælgerklasse er Skattehjælp en Betingelse for Valgretten, og ved Siden deraf har man de Høistbestedes Valgret. For Kjøbenhavn har man ikke to Vælgerklasser, men der er Valgretten knyttet til en virkelig Indtægt af 1,000 Kr., hvilket svarer til en Skatteindtægt af 400 Kr. Nu vil man selv for Kjøbenhavn, hvor man som sagt ikke har disse to Vælgerklasser, indføre den Bestemmelse, at enhver 25aarig Mand skal være Vælger til Kommunen, man vil indføre en Valgret, som er meget videre end den, der bestaar her til Folkethinget. Den ærede Ordfører søgte at gøre Brug af en ved 1ste Behandling fremkommen Vittighed, at man ikke behøvede at være saa bange derfor, thi vi saae jo, at man alligevel ikke i Kjøbenhavn valgte Socialister til Folkethinget, idet de, der sad som Medlemmer af Folkethinget for Kjøbenhavn ikke kunde kaldes egentlige Socialister. Det er ganske rigtigt, men denne Vittighed maa bortfalde — jeg betragter det nemlig væsentlig som en Vittighed — nu, da man vil give Valgretten en saa væsentlig Udvidelse endog udover den Valgret, der er til Folkethinget. Det forekommer mig, at det maa være de ærede Herrer klart, at Bibeholdelsen af denne Bestemmelse i og for sig vil være en afgjort Hindring for Lovens endelige Vedtagelse, men paa dette Stadium, hvor Vedtagelsen kun er foreløbig, ængstes jeg na-

turligvis ikke saa meget for den. Der er ganske vist flere andre Bestemmelser i flere af Udvalgsflertallets Endringsforslag, baade af dem, det har stillet, og dem, det har undladt at stille, med Hensyn til hvilke jeg ikke kan være enig med Flertallet. Jeg kan navnlig ikke være enig med Flertallet, forsaavidt det er gaaet over til at ville tillægge Næringskommunen hele Indkomstkatten og borttage den fuldstændig fra Opholds-kommunen. Det forekommer mig at være uberegtiget. Det er dog tydeligt, at det væsentlig er Opholds-kommunen, den Paagjældende lægger Beslag paa, det er væsentlig dens Goder, han nyder, og det er væsentlig den, han i de fleste Tilfælde falder til Byrde. At ville betage den enhverjohelst Andel i hans Indkomstkatt kan jeg virkelig ikke erkjende for rigtigt. Jeg har vel set, at man har ment at kunne forvare det ved et Slags Kompensationsprincip, idet man nemlig har sagt, at vi abandonnere paa den anden Side hans Formue til Opholds-kommunen. Men jeg tror ikke, at dette Kompensationsprincip vil slaa til. Det vil ikke kunne fuldbyrde, om end maaske nok i de Tilfælde, hvor han har en væsentlig Formue, men i de Tilfælde, som aabenbart ere de fleste, hvor Bedkommende enten slet ikke har Formue eller ialtsald kun har en i Forhold til Indtægten forsvindende Formue, hvor han altsaa væsentlig trækker sin Indtægt af sin personlige Virksomhed, vil det Princip jo aldeles ikke komme til at yde nogen Kompensation, og en saadan Bestemmelse vil jo navnlig gjøre, at Frederiksberg, som iforveien ved Lovforslagets Bestemmelser vil blive bragt i en yderst mislig Stilling, yderligere vil komme til at lide derunder.

Jeg har selvfølgelig heller ikke kunnet være tilfreds med, at Flertallet har fastholdt sit Forslag om en Bektatning ogsaa af den uproduktive Formue, eller — da man paastod ved 1ste Behandling, at man ikke forstod, hvad dette var — vil jeg sige den ikke indtægtbringende Formue, den Formue, som ikke anvendes i indtægtfrembringende Diemed. Jeg kan ikke Andet end fuldstændig fastholde den Opfattelse, jeg dengang udtalte, at det ikke er Formuen, der skal beskattes, men Indkomsten, men at det er rigtigt at beskatte Indkomsten i et stærkere Forhold, forsaavidt den skriver sig fra Formue, end naar den skriver sig fra personlig Virksomhed. Hvad enten man nu vil udtrykke det paa den Maade, at man ligefrem siger: „Vi beskatte Indtægten, men med en Forhøielse, forsaavidt den skriver sig fra Formuen“, eller man siger: „Vi beskatte hans Indtægt, og saa desuden tage vi en Stat af hans indtægtfrembringende Formue“, enten man bruger